

קולנוע

תדרוך

בטלוויזיה (יום ד, 20.20)

„אבא מסדרר“ (אנגליה) — קומדיה בריטית מן השורה, על בעיות גידול המשפחה.

תל-אביב

★ **בורסקינו** (אלבני, צרפת) — תזכורת מימי הגננסים במארכי, בסיפור הבנוי בעיקר כדי להאדיר את דמותם של ז'אן פול בלמונו ואלן דלון בתפקידים הראשיים.

★ **ההודאה** (ירון, צרפת) — משפטי הראווה של סלאנסקי, כפי שמתור ארים עלידי אחד שעבר אותם על בשרו. כתב-אישום נוקב נגד הקומוניזם הסובייטי. מישחק ובימוי משכנעים.

★ **שלושת הסרג'נטים** (מור, גרבי, ארצות-הברית) — מערבון פארולי המעמיד את חברי כנופיות של פראנק סינטרה כחיללים הולחמים זה בזה וכולם בידה באינדונזים. עליו.

★ **ילד פרא** (סטודיו, צרפת) — נסיכונתיו של רופא להחזיר ילד, שגדל בעובי היער, אל החברה האנושית. בימוי רגיש של פרנסואה טריפו, ומישחק בלתי-רגיל של הילד ז'אן פיאר קארגול.

★ **פאטון** (פאר, ארצות-הברית) — סיפור קורותיו של הגנרל האמריקאי המפורסם במלחמת-העולם השנייה. מצטיין ברצינות ובגישה מבוגרת להפליא. גורג' סי סקוט מושלם בתפקיד הראשי.

★ **רומיאו ויוליה** (תכלת, אנגליה) — גירסתו של ז'פרילי לטרגדיה השקספירית, מלאת מרץ, תנופה וחתן נעור. רים. חוויה לעין ולאוזן.

★ **המסעדה של ארים** (פריז, ארצות-הברית) — אורח החיים והמחשבה של הדיפס, כפי שמתאר אותם ארלו גאתרי בבלדה ששימשה יסוד לטרט, אבל דרך ביקורת מסוימת של הבמאי ארתור (בוני זקלינד) פן, המתבונן בבעיה בעיניו של בן ארבעים.

★ **גשר ווטרו** (צפון, ארצות-הברית) — אחד הסרטים שערכם נוסטלגי, וז'יאן לי-יפהיה ושחקנית אמיתית. הסיפור מזיל דמעות.

★ **השבון הנפש** (שדרות, אנגליה) — סיפור רדוד על אידי המסומה ש' תשוקתו להגיע לצמרת החברה הגבוהה מעבירה אותו על דעתו ועל גזירות אחרים. מישחק מזהיר של ניקול ויליאמסון.

★ **פרה הקקטוס** (תל-אור, ארצות-הברית) — אינרדי ברגמן פורחת קקטוס מול ואלתר מתאו, רופא השיניים הרחוק המתחזה כנשוי. קומדיית טעויות תוססת.

ירושלים

★ **סראפינו** (אורנע, איטליה) — פיאטרו (גירוסין נוסח איטליה) גירמי מלגלג כדרכו על החלשות האנושיות, בי עיקר על הרכושנות התאוותנית, בסיפור המתרחש בחיקי-הטבע, ומספק כמות נכ' בדת של בדיחות.

★ **המכורים לזהב** (אוריון, ארצות-הברית) — קומדיה מוסיקלית רח' בת'מימים על מחפשי זהב בקליפורניה, הנהנית מפומונים חביבים, ובעיקר מהר פעמו הווירטואוזית של לי מארוין.

★ **פטיריקון** (רוך, איטליה) — חחיה קולנועית עזה ויוצאת דופן שצריך להתנסות בה לפחות פעם אחת. פליני.

חיפה

★ **אנטוניוני** — זאכריסקי (עצמון, ארצות-הברית) — התמוטטות הדי חברה האמריקאית, כפי שהיא נראית בעיניו של אינסלקטואל אירופי. יפה מאד מבחינה אסטטית.

כוכבים

שלגיה

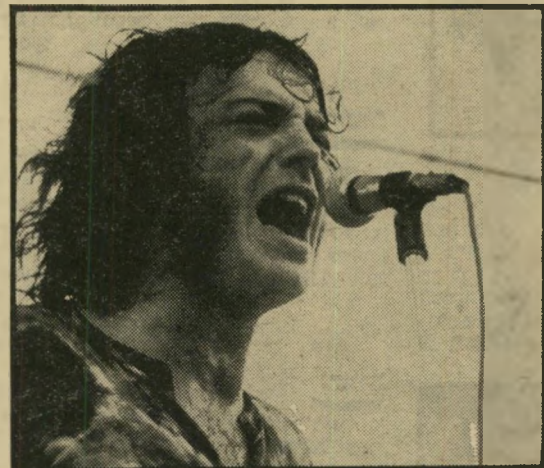
מחכה לנסיך

היא בלונדית, בת 24, יפהפיה ואינטלי-גנטית. היא אפילו כתבה רפורטג'ות ל-

ברטון ובזולד: ממיטה למיתה

אולם יותר מכל בולטת הופעתה של ג'נייב בזולד, בתפקיד אן בוליון, צעירה עזת-מצח, שנונה, ועם זאת מסוגלת לרגשות עמוקים, אותם היא מסתירה בעליצות צינית. בבימויו של צ'ארלס ז'ארט, הופכת „אן של אלף ה' ימים“ לאחת החוויות הקולנועיות הנעימות של השנה.

ג'ו קוקר ב„וודסטוק“

התפוצצויות וזעקות-קרב, אכן, דרך חדשה להגיע ללב ה' טיפש-עשרה, שכנראה אינו טיפוש עוד כל-יך. אזהרה: הסרט מיועד אך ורק לצעירים ברוחם. המבוגרים לא יוכלו לשאת את המוסיקה.

בולקו ולינו קאפוליצ'ו משחקים בזוג

לואי טרינטיניאן הוא סופר ציני במידה הדרושה, אנני ז'ירארדו היא יודת משפחה רגישה, אולם יותר מכל בולטת דמותה של צעירה בשם פלורנדה בולקו, שאינה שחקנית מעולה במיוחד, אולם מצליחה בהחלט לשכנע בדמות האשה שאינה נרתעת משום מישחק חדש. עם קצת מזל עשוייה גברת בולקו לחיות, בזמן הקרוב ביותר, אלילת-ימן חדשה.

תאוות-מלכות וענין המדינה

אן של אלף הימים (ח), תל-אביב; ארצות-הברית) — הוא גירסה נוספת לחייו הפרטיים של הנרי השמיני מלך אנגליה. הפעם, כפי שהם השתקפו בפרשת-האהבה שלו עם אן בוליון.

כפי שמתאר אותם הסרט, הנרי הוא גבר תאוותן, ש' אינו יכול לסבול סירוב, ואילו אן היא נערה עקשנית ו' מפוקחת, המסרבת להיכנע למלך, אשר הפריד בינה לבין אהובה הקודם, מונעת ממנו את יצועה, עד אשר הוא מקדש אותה כאשתו החוקית, על גוויותיהם של נכבדים רבים שהתנגדו למעשה, ולבסוף נופלת קורבן לעקשנותה שלה, כאשר גם היא מובלת אל הגרדום, לאחר שלא הצליחה להביא למלך בן זכר.

שלא כמרבית הסרטים ההיסטוריים, התפאורה, התלבושות וגינוני הטקס של החצר, אינם מעיבים כאן על הדיאלוגים, ואינם מונעים עיצוב דמויות מעניין ומגוון. הנרי התאוותן, המצליח לשכנע את עצמו שתשוקתו הן עניינה של המדינה כולה, ולא רק שגעונות פרטיים, מרשים מאוד בדמותו של ריצ'ארד ברטון. אנתוני קואיל מגלם ברגישות רבה את הקרדינל וולסי, איש-הדת שהנהיג את המדינה בתחילת מלכותו של הנרי בסיגנון חילוני לחלו-טין, עד שנפל קורבן לשגעונות המלך, ואילו מייקל הודרן משכנע כבוליון האב, המוכר את בנותיו ברצון למלך.

הנוער לשלטון!

וודסטוק (אסתר, תל-אביב; ארצות-הברית) — הוא סרט ה' מלמד יותר מכל תעודה אחרת עד כמה השתנו ערכי הנוער האמריקאי, ועד כמה שונים אליליו ומושגי-החיים שלו מאלה של אבותיו.

„וודסטוק“ הוא, בעצם, סרט דוקומנטרי, המנציח על צלולואיד את פסטיבל הפופ שהפך להיסטוריה בארצות-הברית, כאשר קרוב לחצי מיליון צעירים התאספו בשדה קטן אחד, ובילו בצוגתא במשך שלושה ימים, בתנאים סניטאריים נוראים, כשמטר כבד יורד עליהם, ללא די מזון, וכל זה מתוך רצון לשמוע את אליליהם ולהרגיש חלק מתוך תרבות חדשה ההולכת ומתפשטת מעבר לארץ קיינוס. בשלושה ימים אלה לא פרצה אפילו קטטה אחת, לא נאסר אפילו צעיר אחד, כל אחד עזר לשכנו, וכולם הגשימו את סיסמות ה„אהבה“ הנשמעות ערטילאיות כל-כך ממי ילדי-הפרחים.

ועל הבימה: ג'ואן באאז מפזמת על אירגון פועלים, ארלו גאתרי מספר על הגנת סמים ללוסי-אנג'לס, ג'ו מק' דונאלד שר בלוז לחיילים המתים בוויאט-נאם מבלי לדעת מדוע, ואילו ג'ימי הנריקס המנוח מגיש גירסה פסיכדלית משלו להימנון האמריקאי, בלוויית שריקת סירנות, הדי

יומרות ומין

מישחק הזוגות (גת, תל-אביב; איטליה) — הוא סיפור אהבה מודרני מאוד, מאחר ו' הוא מוותר על נישחת המשולש הניצחי, ובוחר במלבן, הנוטה לפעמים אפילו להפוך למחומש. סופר, שחקן וסטור' דנט מתנים אהבה בזה אחר זה, ביחידים ובזוגות, עם אשתו צמאת-החוויות של הסופר, כשידודת-משפחה מצ' טרפת גם היא לפעמים לחינה. כל זה על רקע מסוגנן ובעיוני מאוד של חברת-השפע המודרנית.

ג'יופה פאטרוני גריפי, האחראי לטרט, התכוון כנראה להפגיש כאן את העולם המשוועם של אנטינווני עם מהפכת-הנוער של היום, כשהסופר העוקב בדם קר אחרי נאפולי אשתו מסמל את הבורגנות הנרקבת בין ספריה, ואילו הסטודנט המתעסף בגל הנאצי צורח בקולי קולות את מחאתו נגד המימסד, מדיגים את דמותו של הצעיר המתקדם בשנות השבעים. מבטו הציני של פאטרוני גריפי מציג את שני הצדדים כחסר-ייתוכן באותה מידה, כששני' הם, ועימם גם השחקן המתחרה גם הוא על האשה, מע' מידים פנים, ובסופה של ההתמודדות זוכה זה שידוע לשלטון יותר בחולשותיו האנושיות, כלומר, בדחמיו המני' ניים. כדמות החיובית היחידה מתקבלת דווקא האשה, המתעלסת עם כולם בגאון, ללא יסורי מצפון וחרטה. הצילומים בסרט הם מלאכת מחשבת, התפאורה בו נאה, והסצינות הארוטיות שופעות, אולם רבים עוד יותר הם קטעי השימון הדחוסים בדיאלוגים יומרניים. ז'אן-

